

Spolčení hlupců

**JOHN
KENNEDY
TOOLE**

přeložil Jaroslav Kořán

edice angloamerických autorů
ARGO

svazek 8

Spolčení hlupců
**JOHN KENNEDY
TOOL**

Z anglického originálu *A Confederacy of Dunces*,
vydaného nakladatelstvím Louisiana State University Press

v Baton Rouge roku 1980,

přeložil Jaroslav Kořán.

Doslov Lubomír Dorůžka.

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Korektury Michal Kolezsar a Marie Hajdová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Ilustrace na obálce Pavel Brázda.

Grafická úprava a sazba Jana Vahalíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2019 jako svou 4125. publikaci.

Vytiskla Těšínská tiskárna.

Páté vydání.

ISBN 978-80-257-3022-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz.

JEDNA

Masitý balón hlavy obepínala zelená lovecká čepice. Její zelené příklopky, vzduché velkým ušima, nestříhanými vlasy a štětinami rašícími z hloubi uší, odstávaly jako směrovky ukazující do dvou stran současně. Zpod mohutného černého kníru vystupovaly plné, vakovité rty, v jejichž faldovitých koutcích hnízdil nesouhlas a drobky smažených brambůrků. Ze stínu zeleného štítu vyhlížely povýšené modrozluté oči Ignácia J. Reillyho a pátraly po známkách nevksu v ošacení ostatních, kdo spolu s ním postávali pod hodinami obchodního domu D. H. Holmese. Zaznamenal, že některé oděvy jsou natolik nové a natolik drahé, že je lze právem pokládat za urážku dobrého vkusu a mravnosti. Vlastnictví čehokoli nového a drahého jen odráží majitelův nedostatek smyslu pro teologii a geometrii; může dokonce o dotyčném vyvolat vážné pochybnosti.

Ignácijs sám byl oblečen pohodlně a rozumně. Lovecká čepice chránila hlavu před nastuzením. Plandavé tvídové kalhoty byly k neroztrhání a umožňovaly neobyčejně volnou lokomoci. Jejich záhyby a zákoutí vytvářely kapsy teplého zapařeného vzduchu, v jakém se Ignácijs cítil nejlíp. Kostkovaná flanelová košile plně nahrazovala sako a odhalenou kůži mezi příklopkami na uši a límcem chránil teplý šál. Celé ošacení odpovídalo všem, byť sebezastřenějším teologickým a geometrickým měřítkům a napovídalo bohatý vnitřní život.

Těžkopádným, sloním způsobem přenesl váhu z jedné nohy na druhou a pod příkrovem tvídu a flanelu se zdvihlo

masité vlnobití, jehož vlny se zarazily až o švy a knoflíky. Takto přearanžován, zahloubal se nad věčností, po kterou tady čeká na svou matku. Obíral se především vzrůstajícím pocitem nepohodlí. Připadalo mu, že celá jeho bytost už co nevidět vystřelí z napuchlých semišových kanad, a jako by si to chtěl potvrdit, stočil Ignácius své jedinečné oči k nohám. Vypadaly věru napuchle. Hodlal tento pohled na své zduřelé boty nabídnout matce coby důkaz její bezohlednosti. Když opět vzhlédl, spatřil, jak na konci Canal Street začíná nad Mississippi zapadat slunce. Holmesovy hodiny ukazovaly bezmála pět. Propilovával si dopředu několik pečlivě stylizovaných obvinění, jež měla v matce probudit kající lůst, či aspoň zahanbení. Často ji musel odkazovat do patřičných mezí.

Přivezla ho do středu města jejich starým plymouthem, a zatímco byla se svou artritidou u doktora, koupil si Ignácius u Werleina několikery noty pro trubku a novou strunu na loutnu. Potom zašel do Penny Arcade na Royal Street, jestli tam náhodou neinstalovali nějaké nové hrací automaty. Zklamalo ho, že odsud zmizel miniaturní mechanický baseball. Snad byl jen v opravě. Když na něm hrál naposledy, odpalovací zařízení nefungovalo a správa mu po jistém handrkování jeho pětacent musela vrátit navzdor mrzkým náznakům několika zákazníků Penny Arcade, že automat rozbil sám Ignácius tím, jak do něj kopal.

Soustředěním na osud miniaturního baseballového automatu odpoutal Ignácius své bytí od fyzické reality Canal Street, jakož i od všech kolem, a nepostřehl tudíž dvě zraků, jež ho hladově sledovaly zpoza jednoho ze sloupů D. H. Holmesova obchodního domu, dvě smutných zraků planoucích nadějí a tužbou.

Je vůbec možné opravit takový automat v New Orleansu? Nejspíš ano. Mohli ho ovšem taky poslat někam do Milwaukee nebo do Chicaga nebo do nějakého jiného města, jehož jméno Ignácius spojoval se spolehlivými opravami a ustavičně dýmajícími továrnami. Ignácius

jen doufal, že budou s baseballovým automatem za dopravy slušně zacházet, že se žádný z jeho malilinkých hráčů nevrátí omláčen nebo zmrzačen surovými nádražáky, rozhodnutými jednou provždy zruinovat dráhu úhradami škod způsobených přepravců, nádražáky, kteří nakonec vstoupí do stávky a Illinoiskou ústřední dráhu definitivně dorazí.

Zatímco Ignácius rozjímal o radostech, jež takový malý baseballový automat skýtá lidstvu, dvě smutných a žádostivých očí se k němu blížilo davem jako torpéda zacílená na obrovský baňatý tanker. Policista zatahal za Ignáciovu tašku s notami.

„Máte nějaký průkaz totožnosti, pane?“ zeptal se hlasem prozrazujícím naději, že je Ignácius osobou úřadům neznámou.

„Cože?“ Ignácius snesl pohled k odznaku na modré čepici. „Co jste zač?“

„Ukažte mi váš řidičský průkaz.“

„Neřídím auto. A nechte mě laskavě být. Čekám tady na svou matku.“

„Co vám to visí z toho pytlíku?“

„Co by to mělo být, vy ignorante? Loutnová struna.“

„Co že to?“ Policista ucouvl. „Jste vůbec zdejší?“

„Tohle město je vykřičenou metropolí nepravosti všeho civilizovaného světa a policejní sbor nemá nic lepšího na práci než tady perzekvovat zrovna mě?“ zařval Ignácius nad hlavy davu před obchodním domem. „Tohle město se hemží falešnými hráči, prostitutkami, exhibicionisty, antikristy, alkoholiky, sodomity, narkomany, fetišisty, onanisty, pornografy, podvodníky, animírkami, pohazovači odpadků a lesbičkami, ale tihle všichni se za své úplatky těší bezpečné ochraně. Jestli máte chvíli, vynasnažím se vám problém zločinnosti objasnit, ale neopovažujte se na mě vztáhnout ruku.“

Policista chytil Ignácia za loket a dostal notami po čepici. Čouhající loutnová struna ho švihla do ucha.

„Jauva!“ zaúpěl policista.

„Patří vám to!“ křičel Ignác, povšimnuv si, že se kolem nich stahuje kruh zaujatých nakupujících.

Paní Reillyová dorazila v obchodním domě D. H. Holmes do oddělení pečiva a přitiskla své mateřské poprsí na skleněnou vitrínu s makrónkami. Prstem ohlazeným mnoha lety drhnutí zažloutlých mamutích podvlékaček svého syna zaklepala na sklo vitríny, aby přivábila prodavačku.

„Halo, slečno Inez,“ zaintonovala paní Reillyová, jak to lze jižně od New Jersey slyšet jen v New Orleansu, v tomto Hobokenu při břehu Mexického zálivu. „Tady jsem, drahoušku.“

„A jeje, zdravíčko,“ řekla slečna Inez. „Jak se vede, miláčku?“

„Žádná sláva,“ odpověděla po pravdě paní Reillyová.

„Ale děte!“ Slečna Inez se naklonila nad vitrínu a zapomněla na své moučníky. „Mně taky není zrovna ejchuchu. To víte, ty moje nohy.“

„Božíčku, vy ještě můžete mluvit vo štěstí. To já mám v lokti artritýdu.“

„Ale ne!“ řekla slečna Inez s upřímným soucitem. „To měl chudák náš táta. Museli sme ho den co den koupat ve vaně plný vařící vody.“

„Když u nás leží celej den ve vaně ten můj kluk. Já se už do koupelny pomalu nedostanu.“

„Myslela sem, že je ženatej, miláčku.“

„Ignác? O la-la,“ řekla smutně paní Reillyová. „Můžete mi dát dva tucty těch míchaných, zlatíčko?“

„Ale já měla za to, že ste říkala, že je ženatej,“ řekla slečna Inez, když ukládala koláče do krabice.

„Vždyť ani nemá žádnou nevěstu. Ta maličká mu dala kopačky.“

„No, to má teda nejvyšší čas.“

„Taky si myslím,“ řekla nezúčastněně paní Reillyová. „Víte co, dejte mi ještě půl tuctu těch vínovejch řezů. Ignác mi dělá strašný dryje, jak doma není co na zub.“

„Váš mladej rád sladký, co?“

„Bože božíčku, ten loket mě utrápí,“ odpověděla paní Reillyová.

Uprostřed davu, který se shromáždil před obchodním domem, divoce poskakovala lovecká ušanka, zelený středobod lidského kruhu.

„Obrátím se na starostu,“ vykřikoval Ignácius.

„Nechte toho chlapce na pokoji,“ ozvalo se z davu.

„Kdybyste si radši všimal těch nestyd, co se svlíkaj na Bourbon Street,“ dodal jakýsi stařík. „Je to hodný klouček. Čeká tady na maminku.“

„Děkuju vám,“ řekl nadutě Ignácius. „Doufám, že mi všichni dosvědčíte, co si ke mně dovolil.“

„Půjdete se mnou,“ řekl policista Ignáciovi, ale jeho sebejistota očividně polevovala. Z původního hloučku se stávalo sročení lidu a po hlídkovém voze nebylo vidu ani slechu. „Půjdem na okrsek.“

„To už ani hodný synek nemůže počkat před obchodním domem na maminku?“ Zase ten stařík. „Tohle v našem městě nebejvalo, to vám teda povím. Ale to všechno ty komouši.“

„Kdo je u vás komouš?“ zeptal se policista staříka, uhýbaje přitom před švihající loutnovou strunou. „Že vás taky seberu. To si rozmyslete, než někomu řeknete komouš.“

„Mě zavřít nemůžete,“ rozkřikl se stařík. „Já jsem členem klubu Zlatý věk, který je pod patronátem neworleánský rekreační komise.“

„Dejte tomu dědovi pokoj, vy hnusnej poldo,“ zaječela jakási žena. „Určitě má fůru ňoucat.“

„To teda mám,“ řekl stařík. „Mám šest vnoučat a všechny studujou u jeptišek. A jak jsou chytrý.“

Ignácius spatřil přes hlavy zevlounů, jak ze dveří obchodního domu pomalu vychází jeho matka a vláčí se s pekárenskými výrobky, jako by to byly pytle cementu.

„Matko!“ vykřikl. „Jdeš právě včas. Zatýkají mě.“

Paní Reillyová se prodrala davem a řekla: „Ignácie! Co

se to tu děje? Cos to zase proved? Hej, vy, nesahejte mi na toho kluka!“

„Já se ho ani nedotk,“ řekl policista. „To je váš syn?“

Paní Reillyová vyrvala Ignáciovi svištěcí loutnovou strunu.

„Samo sebou že jsem její dítě,“ řekl Ignácius. „Nevidíte, jaké ke mně chová city?“

„Miluje svého synka,“ řekl stařík.

„Co chcete tomu ubohému dítěti?“ otázala se paní Reillyová policisty. Ignácius pohladil matku obrovskou tlapou po vlasech rezatých henou. „Všelijaký gauneři si klidánko běhají městem a vy tak akorát sbírat nevinný děti. Čeká na maminku a voni ho za to ještě zavřou.“

„Tohle je jasný případ pro výbor na obranu občanských práv,“ usoudil Ignácius a stiskl svou mocnou prackou matčino poklesávající rameno. „Musíme se spojit s mou někdejší láskou Myrnou Minkoffovou. Ta se v těchhle věcech vyzná.“

„To všechno maj na svědomí komundírové,“ vmísil se do debaty monotematický stařík.

„Kolik je mu let?“ zeptal se policista paní Reillyové.

„Je mi třicet,“ řekl blahosklonně Ignácius.

„Chodíte do práce?“

„Ignácius mi musí pomáhat doma,“ řekla paní Reillyová, jejíž počáteční odvaha trochu opadla. Začala splétat loutnovou strunu s provázekem na krabicích s pečivem. „Mám hroznou artritýdu.“

„Utírám prach a tak,“ řekl Ignácius policistovi. „A mimoto mám rozepsanou obsírnou obžalobu proti našemu století. A když mi z té literární nádeničiny začne kolotat mozek, udělám třeba sýrový krém.“

„Ignácius umí báječněj sejrovej krém,“ řekla paní Reillyová.

„To je od něj moc hezký,“ řekl stařík. „Většina mládenců jen pořád někde poletuje.“

„Co se do toho furt pletete?“ osopil se policista na staříka.

„Ignácie?“ zeptala se rozechvělým hlasem paní Reillyová, „copaks proved, chlapče?“

„Když se to tak vezme, myslím, že to všechno začal tady ten.“

Ignácius ukázal taškou s notami na staříka. „Prostě jsem tady stál, čekal na tebe a modlil se, abys přišla od doktora s nějakou potěšující zprávou.“

„Seberte toho dědka,“ řekla paní Reillyová policistovi. „Dělá výtržnosti a pobuřuje. Je to hanba, že takovýhle lidi vůbec nechaj běhat po ulicích.“

„Policie je prolezlá komoušema,“ řekl stařík.

„Neřek jsem vám, abyste byl zticha?“ řekl zlostně policista.

„Padám každé večír na kolena a děkuju svému Pánbíčkoví, že nás někdo ochraňuje,“ sdělila paní Reillyová davu. „Nebejt policie, byli bysme už dávno v pánu. Leželi bysme doma v postelích s krkama podřezanejma vod ucha k uchu.“

„To je fakt, holka,“ přisvědčil z davu ženský hlas.

„Modlete se růženec za náš policejní sbor.“ Paní Reillyová se teď obracela přímo k davu. Ignácius jí divoce laskal rameno a šeptal k ní slova povzbuzení. „Nebo modlili byste se růženec za komouše?“

„Ne!“ odpovědělo horlivě vícero hlasů. Někdo do staříka hrubě strčil.

„Máte pravdu, milostivá,“ zvolal stařík. „Chtěl vašeho synka zatknout. Zrovna jako v Rusku. Jsou to samý rudý elementy.“

„Tak jdeme,“ řekl policista staříkovi. Popadl ho neurvale za límec pláště.

„Ach, bože!“ řekl Ignácius, hledě na sinalého mrňavého policistu, kterak se snaží zvládnout staříka. „Mám z toho nervy dočista nadranc.“

„Pomoc!“ dovolával se stařík čumilů. „To je puč! To je porušení ústavy!“

„Je to blázen, Ignácie,“ řekla paní Reillyová. „Pojďme radši pryč, dítě.“ Obrátila se k davu. „Utíkejte, lidičky. Ještě

nás tady pomorduje. Já stejně myslím, že je sám nákej komouš.“

„Tos trochu přehnala, matko,“ řekl Ignácus, když si proklestili cestu řídnoucím davem a vyrazili dlouhými kroky po Canal Street. Ohlédl se a viděl, že se stařík s policistou bantamové váhy stále ještě potýkají pod hodinami obchodního domu. „Nemohla bys trochu zbrzdit? Mám pocit, že se mi na srdci ozývá šelest.“

„Ty kuš. Jak myslíš, že je mně? Já ve svém věku bych se takhle vůbec honit neměla.“

„Obávám se, že srdce je důležité v každém věku.“

„Ty se srdcem nic nemáš.“

„Ale budu mít, jestliže nezpomalíme.“ Tvídové kalhoty se mu přelévaly po gargantuovském zadku, jak se valil kupředu. „Máš mou loutnovou strunu?“

Paní Reillyová ho zatáhla za roh do Bourbon Street a zamířili do hlubin Francouzské čtvrti.

„Proč si na tě ten policajt zased, hochu?“

„To se nikdy nedozvím. Ale nejspíš se za námi každou chvíli rozeběhne, jen co zkrotí toho zvetšelého fašistu.“

„Myslíš?“ zeptala se nervózně paní Reillyová.

„Nijak by mě to nepřekvapilo. Chtěl mě mermomocí zatknout. Třeba musí splnit nějakou normu nebo co. Rozhodně pochybuji, že by mě nechal jen tak snadno vyváznout.“

„No to by nám scházelo! Eště by tě tahali po novinách, Ignácie. Ta vostuda! Něcos musel udělat, jaks tam na mě čekal. Jako bych tě neznala, hošánku.“

„Jestli si někdo hleděl svého, tak jsem to byl já,“ supěl Ignácus. „Prosím tě. Musíme se zastavit. Obávám se, že se mi spustí z nosu krev.“

„No tak dobře.“ Paní Reillyová pohlédla na synovu brunátnější tvář a uvědomila si, že by se jí s radostí skácel k nohám, jen aby prosadil svou. Nebylo by to poprvé. Když ho posledně přiměla, aby s ní šel na nedělní mši, praštil sebou cestou do kostela dvakrát a při kázání proti lenivosti

se poroučel potřetí, vypadl z lavice a způsobil trapný rozruch. „Pojď, zapadnem semhle.“

Vecpala ho jednou krabicí s koláči do dveří baru Noc rozkoše. V temnotě čpící bourbonem a cigaretovými špačky vyšplhali na dvě vysoké stoličky. Zatímco paní Reillyová rovnala na baru krabice s koláči a dorty, Ignácius roztáhl své širošířé nozdry a řekl: „Probůh, matko, tady to smrdí. Bouří se mi žaludek.“

„Chceš zpátky na ulici? Chceš, aby tě sbalil ten policajt?“

Ignácius neodpověděl; hlasitě čenichal kolem a znechuceně se šklebil. Barman, který ty dva zatím jen mlčky pozoroval, pronesl tázavě z příšeří: „Ano?“

„Já si dám kávu,“ řekl velkoryse Ignácius. „Sladovou kávu se svařeným mlékem.“

„Jenom neskafe,“ řekl barman.

„To přece nemůžu pít,“ řekl Ignácius matce. „Takovou ohavnost.“

„Tak si dej pívó, chlapče. Pro jednou tě nezabije.“

„Mohlo by mě nadmout.“

„Mně dejte pivko, Dixie 45,“ řekla barmanovi paní Reillyová.

„A pánovi?“ zeptal se barman sytým, strojeným hlasem. „Co ten si ráčí přát?“

„Tomu taky jedno dixie.“

„Taky to pít nemusím,“ řekl Ignácius, když šel barman otevřít piva.

„Nemůžem tady sedět jen tak bez ničeho, Ignácie.“

„Nechápu proč. Jsme tady jediní zákazníci. Mohou být rádi, že nás tu vůbec mají.“

„Večer tady asi vystupujou striptýzky, co?“ Paní Reillyová šťouchla do syna.

„Nedivil bych se,“ řekl chladně Ignácius. Tvářil se navysost ukřivděně. „Taky jsme mohli někam jít. Jímá mě podezření, že sem co nevidět vtrhne policie.“ Hlasitě zafrkal a odkašlal si. „Díky bohu, že mé kníry ten smrad

aspoň částečně filtrují. Moje čichové ústrojí už vysílá tísňové signály.“

Po nekonečné době, vyplněné cinkotem skla a boucháním dveří chladničky kdesi v temnotách, se barman opět objevil a postavil před ně piva, předstíraje přitom, že jedno jen taktak nepřekotil Ignáciovi do klína. Reillyovým se dostávalo nejhorších služeb Noci rozkoše, obsluhy vyhrazené nežádoucím zákazníkům.

„Nemáte náhodou chlazenou svěženku doktora Nuta?“ zeptal se Ignácus.

„Ne.“

„Synek tuhle limču miluje,“ vysvětlila paní Reillyová. „Musím ji kupovat po celejch basách. Někdy vám vychlandí dvě nebo tři láhve na posezení.“

„Myslím, že to toho muže příliš nezajímá,“ podotkl Ignácus.

„Nechcete si sundat čepici?“ zeptal se barman.

„Ne, to nechci!“ zahřměl Ignácus. „Je tady zima.“

„Jak je libo,“ řekl barman a stáhl se do příšeří na druhém konci baru.

„No toto!“

„Uklidni se,“ řekla jeho matka.

Ignácus pozdvihl ušní příklopku na matčině straně.

„Nechám si to nahoře, abys nemusela namáhat hlas. Co říkal doktor na ten tvůj loket, nebo co to máš?“

„Potřebuje masírovat.“

„Doufám, že to nebudeš chtít ode mě. Víš, jak nerad se dotýkám druhých.“

„Povídal, že se mám pokud možno vyhejbat chladu.“

„Soudím, že kdybych uměl řídit, byl bych ti platnější.“

„Eh, na tom nesejde, zlato.“

„Ale fakticky, mám toho ažaž, i když se jen vezu. A nejhorší je to nahoře v těch vyhlídkových greyhoundech. Sedět tak vysoko! Pamatuješ, jak jsem jel jedním z nich do Baton Rouge? Několikrát jsem cestou zvracel. Řidič musel vždycky někde v bažinách zastavit, abych mohl

vystoupit a trochu se projít. Ostatní pasažéři byli pěkně načurání. Museli mít žaludky ze železa, že v tom hrozném vehiklu vůbec dokázali cestovat. Taky mě notně děsilo, že opouštím New Orleans. Za hranicemi města začíná srdce temnoty, opravdová pustina.“

„Pamatuju, Ignácie,“ řekla nepřítomně paní Reillyová a lokla si piva. „Když ses vrátil domů, bylo ti hrozně šoufl.“

„To mi už bylo líp. Nejhorší bylo, když jsem přijel do Baton Rouge. Došlo mi, že mám zpáteční lístek a že se tím autobusem musím vrátit.“

„Tos mi už vyprávěl, synku.“

„Taxík zpátky do New Orleansu mě stál čtyřicet dolarů, ale aspoň mi cestou nebylo tak strašně zle, i když se mi několikrát zvedl žaludek. Nařídil jsem šoferovi, aby jel, jak nejpomaleji může, což se mu nevyplatilo. Dálniční policie ho dvakrát zastavila pro nedodržování minimální rychlosti. Když ho zastavili potřetí, sebrali mu řidičský průkaz. Sledovali nás celou cestu na radaru, rozumíš.“

Pozornost paní Reillyové kolísala mezi synem a pivem. Poslouchala tenhle příběh už tři roky.

„Jistě,“ pokračoval Ignácus, zaměňuje matčin zahloubaný pohled za zájem, „bylo to vlastně poprvé v životě, co jsem opustil New Orleans. Možná že mě tak rozvrátila ztráta jakéhokoli orientačního bodu. Bylo to, jako když padáme do propasti, jak jsme se řítili tím autobusem. Než jsme projeli bažinami a vyšplhali do těch zvlněných kopečků před Baton Rouge, měl jsem pořád strach, že nám nějací venkovští balíci hodí na autobus bombu. Na motorová vozidla útočí ze všeho nejradši, nejspíš jim symbolizují pokrok.“

„Jsem ráda, žeš to místo nevzal,“ řekla automaticky paní Reillyová, chápajíc slůvko *pokrok* jako narážku.

„To vůbec nepřicházelo v úvahu. Když jsem uviděl šéfa katedry středověké kultury, začaly se mi ruce osypávat bílými pupínky. Byl to naprosto necitlivý člověk. Hned se podívil, že nemám kravatu, a na dovršení utrousil jakousi

rádobyvtipnou poznámku o mé lesácké kazajce. Zděsilo mě, že se ten bezvýznamný človíček opovází takové nestoudnosti. Ta bunda byla jedním z mála tělesných požitků, jimž jsem kdy skutečně propadl, a jestli někdy narazím na toho šílence, který ji ukradl, bez meškání ho udám příslušným orgánům.“

Paní Reillyová spatřila opět tu děsnou, kávou pobryndanou celtovou kazajku, kterou spolu s několika dalšími Ignáciovými oblíbenými kusy oblečení chtěla vždycky tajně darovat Armádě spásy.

„Nebetyčná sprostota toho šizuňka v rouše vedoucího katedry mě tak pobouřila, rozumíš, že jsem uprostřed těch jeho kreténských blábolů vyběhl z kanceláře a utíkal na nejbližší záchod, který se ukázal vyhrazeným pro ‚zaměstnance fakulty‘. Usedl jsem nicméně do jedné z kabinek a bundu jsem přehodil přes dveře. Najednou vidím, že bunda ze dveří mizí. Ještě jsem uslyšel běžící kroky. A pak se dveře záchodu zabouchly. Sám jsem v tu chvíli nestoudného zloděje pronásledovat nemohl, a tak jsem začal křičet. Někdo vešel na záchod a zaklepal na dveře kabiny. Náhodou to byl příslušník univerzitní pořádkové stráže, nebo to aspoň tvrdil. Vysvětlil jsem mu přes dveře, co se právě stalo. Slíbil, že bundu najde, a odešel. Ale jak jsem ti už říkal, dodneška mám dojem, že tenhle chlap a ten ‚vedoucí katedry‘ byli jeden a týž člověk. Měli náramně podobné hlasy.“

„Dneska se nedá věřit nikomu, chlapče zlatá.“

„Jak to jen bylo možné, vyletěl jsem ze záchodu, už abych byl z toho příšerného místa pryč. Samozřejmě že jsem málem zmrznul, jak jsem tam stál mezi těmi opuštěnými univerzitními baráky a mával na taxíky. Konečně se jeden taxíkář uvolil vzít mě za čtyřicet dolarů do New Orleansu a ještě byl natolik obětavý, že mi půjčil svoje sako. Tu ztrátu řidičského průkazu dosti těžko nesl, a než jsme dojeli domů, začal být jaksi nevrlý. Připadalo mi taky, že se mu spouští ošklivá rýma, alespoň podle toho,

jak čím dál víc kýchal. Byli jsme koneckonců na dálnici skoro dvě hodiny.“

„Myslím, že si dám ještě jedno pivo, Ignácie.“

„Matko! V téhle odpudivé špeluňce?“

„Akorát jedno, synku. No tak, mám chuť na další.“

„Ještě z těch jejich sklenic něco chytíme. Ale když jinak nedáš, tak mně objednej brandy, buď tak hodná.“

Paní Reillyová zasignalizovala na barmana, který se vynořil z šerých stínů a zeptal se: „Co se vám stalo v tom autobuse, mladej? Utek mi tý vaší historky konec.“

„Věnujte se laskavě řádnému výkonu svého povolání!“ odsekl zuřivě Ignácus. „Vaší povinností je mlčky obsloužit, když vás přivoláme. Kdybychom si přáli, abyste se k naší konverzaci připojil, už bychom vám to naznačili. Probíráme závažné osobní záležitosti, abyste věděl.“

„Ten člověk se prostě snaží být milý, Ignácie. Styd' se.“

„To je ovšem protimluv. V takovémhle brlohu nemůže být nikdo milý.“

„Chceme ještě dvě piva.“

„Jedno pivo a jednu brandy,“ opravil ji Ignácus.

„Nemám čistý sklenice,“ řekl barman.

„No není to hanba?“ řekla paní Reillyová. „Ale co, můžem pít z těchhle.“

Barman pokrčil rameny a zmizel v přítmí.